

Arrest

nr. 54 786 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRÈRE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, dient op 6 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 oktober 2008 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 15 september 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvulling in, evenals op 24 september 2009 en op 7 december 2009.

Op 28 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2008 (+ aanvulling op 23.10.2008) met actualisatie op 15.09.2009, 24.09.2009 en 07.12.2009 werd ingediend door :

H., A.

nationaliteit: Algerije

geboren te S. op 02.01.1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene wenst zich eveneens te beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, en legt een arbeidscontract voor. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387, 49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1267, 93 Euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, vrienden en kennissen heeft, werkbereid is, Frans spreekt en Nederlands leert, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene verwijst naar de wet van 22.12.1999. Echter deze wet was een eenmalige en unieke operatie. De criteria van deze wet zijn niet van toepassing op een aanvraag ingediend in het kader van art. 9bis van de wet van 15.12.1980.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 09.10.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (art. 3 en 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

(...).”

Op 29 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gekend is onder het rolnummer 61 588.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet;
Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;
Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting ;
Manifeste beoordelingsfout.*

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoet aan de criteria van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructienota van 19/07/2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald dat de verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8.A omdat hij geen wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 noch pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker eveneens niet in aanmerking komt voor het criterium van 2.8.B niettegenstaande hij een arbeidscontract voorlegt. De verzoeker zou immers niet het wettelijk minimumloon verdienen. Hij zou 1267,93 EUR verdienen terwijl dit 1387,49 EUR zou zijn.

Het feit dat de verzoeker verblijft in België sinds 2004, wel degelijk werkwilgig is (er ligt een arbeidscontract voor), Frans en Nederlands spreekt, en een vrienden- en kennissenkring heeft is geen grond tot regularisatie.

4.3.

De motivering van de bestreden beslissing faalt met betrekking tot het criterium van 2.8.A.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8.A.

De motivering moet evenwel draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867,393).

4.3.1.)

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent de instructienota waarvan zij meent dat zij deze nog kan toepassen binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker geen wettig verblijf had voor de datum van 18.03.2008 of geen pogingen ondernam om het onwettig verblijf ongedaan te maken en dat om deze redenen geen toepassing kan gemaakt worden van het criterium 2.8.A.

4.3.2.)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt aan de andere kant dat aan het verblijf van de verzoeker in België niet getwijfeld wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het een FEIT is dat de verzoeker verblijft in België sinds 2004, werkwilgig is, en een vrienden- en kennissenkring heeft.

4.3.3.)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker geen pogingen ondernam om zijn verblijf te legaliseren, minstens niet vóór de datum van 18 maart 2008.

Dit is werkelijk oneerlijk.

De verzoeker heeft immers nog vóór de inwerkingtreding van de ondertussen vernietigde instructies, op datum van 09/10/2008 een verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent zijn appreciatiebevoegdheid aangezien duidelijk is dat de verzoeker wel degelijk echte pogingen ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

4.3.4.)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarentegen sinds het indienen van verzoekers aanvraag meer dan 2 jaar getalmd om een antwoord te geven. Ook met dit element die rekening gehouden te worden in het voordeel van de verzoeker.

4.3.5.)

De Staatssecretaris stelt in duidelijke bewoordingen dat het een FEIT is dat de verzoeker verblijft in België sinds 2004, werkwilg is en een vrienden- en kennissenkring heeft.

4.3.6.)

De instructienota stelt onder criterium 2.8.A. :

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde."

De instructienota stelt dus in heel duidelijke bewoordingen dat het bestaan van een duurzaam lokale verankering een feitenkwestie is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het een FEIT is dat de verzoeker verblijft in België sinds 2004, werkwilg is, en een vrienden- en kennissenkring heeft en hiervan getuigenverklaringen voorlegt.

De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt derhalve het bestaan van een duurzame lokale verankering doch erkent tegelijkertijd niet het recht op een verblijfsmachtiging. Dit is manifest onterecht.

Bovendien heeft de verzoeker nog vóór de inwerkingtreding van de ondertussen vernietigde instructies, op datum van 09/10/2008 een verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent zijn appreciatiebevoegdheid aangezien duidelijk is dat de verzoeker wel degelijk echte pogingen ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

4.3.6.)

Artikel 9bis VW laat de vreemdeling toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Het is nét de doelstelling geweest van de overheid om een grote meerderheid aan vreemdelingen die in de illegaliteit verkeren een verblijfsmachtiging toe te kennen indien zij humanitaire redenen / duurzame lokale verankering kunnen aantonen.

Het is dan ook een absolute tegenstrijd in bestreden beslissing om de verzoeker die zijn duurzame lokale verankering BEWEES, niet de verblijfsmachtiging toe te kennen omdat hij GEEN WETTIG verblijf kon aantonen.

Wanneer er gronden van duurzame lokale verankering in hoofde van de verzoeker aanvaard werden en de machtiging tot verblijf enkel en alleen wordt afgewezen op grond van de illegaliteit waarin de verzoeker zich bevond is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd.

4.3.7.)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt voorts dat de verzoeker zich zou kunnen beroepen op criterium 2.8.B maar dat zijn loon lager zou zijn dan het wettelijk minimumloon.

Verzoekers werkgever was hiervan niet op de hoogte en bevestigde aan de verzoeker dat het loon zal opgetrokken worden.

Het is werkelijk tergend dat de verzoeker een machtiging niet kan bekomen omdat er een rekenkundige fout is gemaakt door de werkgever. De Dienst Vreemdelingenzaken had via de verzoeker kunnen signaleren aan de werkgever dat dit loon nog diende opgetrokken te worden.

Nu wordt de verzoeker voor een voldongen feit geplaatst. De verzoeker krijgt een weigering terwijl de werkgever bereid is om de verzoeker een volwaardig wettelijk loon aan te bieden.

Nu heeft de verzoeker vergeefs 2 jaar gewacht en moet hij alles herbeginnen. De verwerende partij maakt misbruik van zijn bevoegdheid.

4.3.8.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven daarin vevat. Verder voert verwerende partij aan dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is omdat het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De instructies van 19 juli 2009 houden een verduidelijking in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande de vernietiging van deze instructies heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies verder toe te passen. Dit is uiteraard ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend in toepassing van deze instructies. Verzoeker kan evenwel niet dienstig de schending van de instructies inroepen, hetgeen hij meermaals pogt te doen in het verzoekschrift.

Verzoeker erkent zich op de instructies te hebben beroepen, maar houdt vervolgens voor dat de motivering van de bestreden beslissing faalt met betrekking tot het criterium 2.8.A.

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De beslissing werd deugdelijk en afdoende gemotiveerd.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat de gemachtigde geenszins stelt dat het een feit is dat verzoeker sedert 2004 in België verblijft. Integendeel wordt gesteld dat verzoeker sinds 2004 in België "zou" verblijven en dat de elementen van integratie niet aanvaard kunnen worden als grond voor regularisatie. Verzoekers beschouwingen falen in feite.

In tegenstelling tot wat verzoeker pogt voor te houden, volstaat het loutere gegeven dat hij op 9 oktober 2008 een aanvraag heeft ingediend, vanzelfsprekend niet om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde die in het criterium 2.8.A wordt gesteld. Het indienen van een aanvraag op 9 oktober 2008 volstaat niet om te kunnen besluiten dat verzoeker voor 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen. Aan verzoeker wordt geenszins de regularisatie ontzegd omdat hij in de illegaliteit verkeerde, verzoeker heeft kennelijk de motieven van de bestreden beslissing niet goed gelezen.

Het gegeven dat verzoeker zijn oorspronkelijke aanvraag reeds op 9 oktober 2008 indiende, brengt niet mee dat de gemachtigde onredelijk lang zou hebben gewacht met het nemen van zijn beslissing en dat verzoeker daarom geregulariseerd zou moeten worden. Geen enkele wettelijke bepaling voorziet dit. Verzoeker heeft nadien zijn aanvraag nog veelvuldig aangevuld en met deze aanvullingen werd rekening gehouden zodat de beslissing geenszins als laattijdig kan worden beschouwd.

De gemachtigde handelde bij het nemen van zijn beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat inzake het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 verzoeker noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 noch dat hij voor deze datum een geloofwaardige poging daartoe heeft ondernomen; dat inzake het criterium 2.8.B verzoekers loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988: voor voltijdse werknemers

van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387, 49 euro, zodat het voorgelegde arbeidscontract waarin het loon vermeld wordt als 1367, 93 euro per maand, niet in verzoekers voordeel kan worden weerhouden; dat het feit dat verzoeker sinds 2004 in België zou verblijven, vrienden en kennissen heeft, werkbereid is, Frans spreekt en Nederlands leert, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie: ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies *d.d.* 19 juli 2009; dat de criteria van de wet van 22 december 1999, die een eenmalige en unieke operatie was, niet van toepassing zijn op een aanvraag ingediend in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat ze werd geactualiseerd tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009, zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009 en dat de overige elementen inzake de ontvankelijkheid niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

2.4.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing *“faalt met betrekking tot het criterium van 2.8.A”*. Verzoeker meent dat enerzijds in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hij geen wettig verblijf had voor 18 maart 2008 of geen pogingen had ondernomen om dit onwettig verblijf ongedaan te maken maar dat anderzijds niet wordt getwijfeld aan verzoekers verblijf in België. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij wel een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend op 9 oktober 2008, wat nog voor de inwerkingtreding van de vernietigde instructies is. Het is volgens verzoeker duidelijk dat hij echte pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, zodat de gemachtigde zijn appreciatiebevoegdheid miskent.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekommen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker voor het eerst een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 9 oktober 2008 en dat hij voorheen geen legaal verblijf had in België. Het strookt dus met de elementen van het dossier dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft gehad en voor die datum geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen. Dit motief steunt op de stukken van het dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn verblijf in België sedert 2004 aanvaard wordt en dat het motief inzake artikel 2.8.A daarom is aangetast door een appreciatiefout, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat dit verblijf sedert 2004 als feit wordt aanvaard of als grond voor regularisatie. Er wordt immers niet vermeld dat het om een legaal verblijf zou gaan. In de bestreden beslissing wordt er in de voorwaardelijke wijs op gewezen dat verzoeker sinds 2004 in België *“zou verblijven”*. Verzoeker kan niet op goede gronden voorhouden dat dit verblijf sinds 2004 zonder meer aanvaard wordt. Uit de verdere bewoordingen *“kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie”* en *“ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies”*, kan worden afgeleid dat deze elementen aangaande verzoekers integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie.

Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat dit motief is aangetast door een appreciatiefout. Het motief steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

2.4.2. Waar verzoeker aanvoert dat het meer dan twee jaar heeft geduurd vooraleer hij een antwoord kreeg op zijn aanvraag en dat dit element diende mee te spelen in zijn voordeel, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 17 oktober 2008, op 15 september 2009, op 24 september 2009 en op 7 december 2009 aanvullingen heeft ingediend waarmee rekening werd gehouden. De behandelingstermijn van verzoekers aanvraag is dus niet louter aan het bestuur te wijten. Verder stelt de Raad vast dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het uitblijven van een antwoord op een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht met zich meebrengt. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg aanvoeren dat de behandelingstermijn van zijn aanvraag in rekening moest worden gebracht *“in het voordeel van de verzoeker”*.

2.4.3. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt aanvaard dat hij duurzaam lokaal verankerd is maar dat hem tegelijkertijd ten onrechte niet het recht op een verblijfsmachtiging wordt toegekend. Verzoeker leidt hieruit af dat de materiële motivering niet afdoende is. Verzoeker stelt ook

dat de duurzame lokale verankering in zijn hoofde werd aanvaard maar dat de verblijfsmachtiging enkel werd afgewezen op grond van de duur van zijn illegaal verblijf en hij meent dat dit onmogelijk een afdoende motivering is.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers integratie overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, vrienden en kennissen heeft, werkbereid is, Frans spreekt en Nederlands leert, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Daarvoor wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8.A van de vernietigde instructie omdat verzoeker niet aantoonbaar voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf te hebben gehad, noch daartoe een poging te hebben ondernomen, en evenmin in aanmerking komt voor regularisatie op grond van het criterium 2.8.B omdat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon en het voorgelegde arbeidscontract een lager loon vermeldt.

Zoals verzoeker zelf aangeeft in het middel, is het oordeel over de integratie en de duurzame lokale verankering een feitenkwestie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker daaromtrent in zijn aanvraag heeft aangebracht en deze opsomt, maar dat hij van oordeel is dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Er wordt daarbij tevens gewezen op het feit dat verzoeker een arbeidscontract voorlegt met een loon dat lager is dan het wettelijk minimumloon en dat hij niet heeft aangetoond voor 18 maart 2008 een legaal verblijf gehad te hebben of daartoe een poging heeft ondernomen.

Verzoeker toont niet aan dat dit oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De loutere opmerking van verzoeker dat zijn duurzame lokale verankering wordt erkend en dat zijn verblijf sinds 2004, zijn werkwillegheid en het hebben van een vrienden- en kennissenkring als feiten niet worden betwist, volstaan niet om aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Uit de hierboven opgesomde motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen en met zijn persoonlijke situatie, maar dat werd geoordeeld dat deze elementen niet volstaan. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn duurzame lokale verankering aanvaard wordt maar dat hem toch geen verblijfsmachtiging wordt gegeven, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat als dusdanig wordt aanvaard dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is. De elementen die verzoeker in dit verband aanvoerde, worden opgesomd maar deze opsomming brengt niet mee dat deze elementen aanvaard worden. Uit de verdere bewoordingen *“kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie”* en *“ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies”*, kan worden afgeleid dat deze elementen aangaande verzoekers integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie. Ook herhaalt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet zomaar als feit aanvaard wordt dat verzoeker in België verblijft sinds 2004. In de bestreden beslissing wordt er in de voorwaardelijke wijs op gewezen dat verzoeker sinds 2004 in België *“zou verblijven”*. Verzoeker kan niet op goede gronden voorhouden dat dit verblijf sinds 2004 zonder meer aanvaard wordt.

Bovendien, zelfs al zou er sprake zijn van een langdurig verblijf en een duurzame lokale verankering, dan nog is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening houdt met andere elementen, zoals het beschikken over een geldig arbeidscontract en de omstandigheid dat verzoeker vroeger eventueel reeds zou gepoogd hebben zijn verblijfsituatie te regulariseren. Zoals reeds gesteld ontkent verzoeker niet dat hij vroeger geen poging heeft ondernomen om zijn verblijfsituatie te regulariseren. Zoals hierna gesteld zal worden, strookt het met de gegevens van het dossier dat verzoeker niet beschikte over een arbeidscontract dat een loon vermeldt dat niet lager is dan het wettelijk minimumloon. Verzoeker toont niet aan dat dit motief tegenstrijdig is of niet afdoende zou zijn.

2.4.4. Inzake de door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde arbeidsovereenkomst wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene wenst zich eveneens te beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, en legt een arbeidscontract voor. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387, 49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1267, 93 Euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een arbeidsovereenkomst d.d. 2 augustus 2009 voorlegde voor de uitvoering van een bepaald werk, als seizoenarbeid, met een uurloon van 7, 70 euro bruto en die een einde neemt bij het aflopen van de arbeidsvergunning of wanneer 65 dagen gepresteerd zijn.

In het middel wijt verzoeker het in de overeenkomst opgegeven uurloon aan een rekenkundige fout van de werkgever en hij meldt dat zijn werkgever het bedrag zal optrekken. Hij stelt dat het *“werkelijk tergend”* is dat hij geen machtiging krijgt omdat er een rekenkundige fout is gemaakt.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing lag er een arbeidsovereenkomst voor voor de uitvoering van een bepaald werk, als seizoenarbeid, met een uurloon van 7, 70 euro bruto, die een einde neemt bij het aflopen van de arbeidsvergunning of wanneer 65 dagen gepresteerd zijn. Verzoeker ontkent niet dat het door hem voorgelegde arbeidscontract een uurloon van 7, 70 euro vermeldt. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het loon lager is dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, voor voltijdse werknemers van 21 jaar momenteel vastgelegd op 1387, 49 euro, strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier. De uitleg *post factum* van verzoeker doet geen afbreuk aan dit motief. Uit de aanvulling bij de aanvraag van verzoeker d.d. 7 december 2009 blijkt dat deze aanvulling het typeformulier betreft, waarin bij het door verzoeker aangekruiste punt *“over een arbeidscontract beschikken”* wordt vermeld: *“van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumsalaris”*. Verzoeker wist dus, aan de hand van het door hem ingevulde formulier, dat het wettelijk minimumsalaris vereist was. Het hierboven weergegeven motief steunt op de stukken van het administratief dossier en verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot dit motief is gekomen.

De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

2.4.5. De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een

beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker toont niet aan met welke van de door hem aangevoerde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET